

ИЛИЯ МИХАЙЛОВ
БЕЗВРЕМЯ

chitanka.info

Вече повече от половин час с Валка вървим през гората. Малкото планинско градче е някъде зад нас със своите проблеми, тревоги и надежди. С пушешките си вече комини, с продавачите на зеле по улиците и картоиграчите в задните дворове на къщите. Събота е. Всеки се справя с есенната лежерност посвоему.

Сякаш сме попаднали в една огромна прегръдка, която иска да ни приласкае и да ни предпази. Исква да ни разтърси нежно, за да изпаднат от нас страховете ни.

Усещам как шумът от колите, които минават по близкия път, се удря в гъстата преграда от надвиснали клони и храсталаци и ядосан се връща обратно. Прилича на нахална конска муха, която се опитва да премине през мрежа. Само слънцето успява някак да промуши лъчите си през гъсталака, без да се убоде на шипковите храсти.

Окапалите листа гостоприемно ни застилат шарен килим за тържествено посрещане, който дънерите на няколко паднали дървета като че ли натискат, за да не хвъркне.

Изведнъж става толкова тихо, че мога да чуя как сърцата ни бият в един ритъм. Вече вярвам, че двама души могат да живеят с ударите на едно сърце.

Проверявам по навик джоба на суитшърта си, където съм сложил маската си. Валка ме спира с думите:

— Недей! Тук не е нужно. Тук още всичко си е както преди.

Чува се кълвач, който явно майстори нещо, а след това друг пернат хубавец започва да оглася гората с чуруликането си. Разказва някаква история или търси дамата на сърцето си. А може би това е сутрешният брой на „Горски новини“?

Жалко, че не разбирам езика на птиците. Мисля, че именно това би направило хората много по-добри, много по-човеци. Би ги накарало да се опомнят и да намалят огромните си крачки, с които са се запътили към собственото си самоунищожение. Злобата би излязла в пенсия, а завистта би заминала на санаториум, за да лекува своя ревматизъм. „Някой би казал, че съм мечтател, но аз не съм единственият...“ — чувам Джон Ленън в ума си.

Време е. Трябва да продължим пътя си — натам, закъдето сме тръгнали. В живота винаги става така — просто трябва да продължаваме.

Не успявам да се въздържа и вадя камерата. Искам да вземем с нас това малко късче безвремие, защото съм сигурен, че ще ми потрябва.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.